

Autor: Thomas F. Bertonneau

Poznámka Thomase F. Bertonneau: Následuje překlad úryvku z mistrovského díla Dominique Vennera *Histoire et tradition des Européens: 30 000 ans d'identité* [*Dějiny a tradice Evropanů: 30 000 let identity*], vydaného roku 2002 nakladatelstvím Éditions du Rocher.

Jedná se o úryvek z 10. kapitoly „Nihilisme et Saccage de la Nature“ (Nihilismus a vykořisťování přírody). Vennerovu jemnému a vybroušenému stylu není cizí ironie ani lakoničnost (v závorkách /v českém překladu pro přehlednost vynechány – pozn. DP/ se pokouším dovysvětlit některé nejasnosti zapříčiněné jeho sklony k četnému užití ironičnosti, strohosti nebo vnitřním odkazům). **Flora Montcorbierová**, již Venner cituje v úryvku, patří mezi autory francouzské Nové pravice.

Vytváření zombií: Nikdo se dosud nepokusil v plném rozsahu pochopit podivný výsledek studené války, oné epochy ohromných změn. Kdo vyhrál tuto falešnou, předstíranou válku? Samozřejmě že to byly Spojené státy a s nimi i tržní hospodářství. Kromě nich to ale také bylo všeobecné a uniformní náboženství humanity. To spojovalo obě někdejší soupeřící strany – ostatně to ani zdaleka nebyla shoda jediná.

Oč usilovali komunisté včerejška? Chtěli převzít všechno bohatství světa pod údajně racionální správu, a tak všem lidem zajistit dostatek a mír. Toužili také po vytvoření nového člověka, schopného prahnout po těchto výdobytcích, člověka racionálního a univerzálního, osvobozeného od všech překážek, jež představuje zakořeněnost v kultuře a přirozenost. A konečně usilovali také o ukojení své touhy po pomstě na skutečných lidech, těchto ztělesněných autentické odlišenosti – a své nenávisti ke staré, tak rozmanitě bohaté a tragické, Evropě.

A co že to chtěl poameričtžený Západ? Popravdě – totéž. Americký systém však odmítal silou

vynucované centrální plánování, jelikož jako hlavní měřítko a nástroj změny i dosažení ekonomické racionality uznává trh – odtud také pojmenování „tržní komunismus“ Flory Montcorbierové.

Tržní komunismus, což je prostě jen jiné pojmenování pro globalismus, však se svým exsovětským bratříčkem/nepřítelem nemá společnou jen zářnou vizi konečného cíle: aby proměnil svět, musí nejprve proměnit člověka; vytvořit *Homo Economicus* budoucnosti, zombii, člověka zrozeného z nihilismu, vyprázdněného a následovně vyplněného duchem trhu a univerzálního lidství. Řady těchto zombií se nám rozšiřují před očima: jsou spokojeni, protože „jim tržní duch našeptává, že štěstí se rovná stavu uspokojení všech žádostí“. Jediné žádosti pro ně však vyrábí a předkládá jim je sám trh.

Přesto však tato zombifikace neprobíhá zcela bez odporu. Protože se ale jedná o tak velkolepý záměr, není na místě zvláště se ošívát nad prostředky k potlačení odporu. Každý, kdo zatvrzele odmítá uznat přínosnost systému, by měl očekávat podobný osud jako Irák v roce 1991 či Srbsko v roce 1999. Svět je totiž plný tvrdohlavých diktátorů, které je třeba převychovat.

Vhodným prostředkem k zombifikaci tak vytrvale odbojných Evropanů se ukázala být inovace v podobě masové imigrace. Výsledky jsou až nad očekávání vynikající. Trvalá instalace imigračních společenstev urychluje proces proletarizace nejen imigrantů samotných, ale také domácího dělnictva, „malých bělochů“ (*petits blancs*). To – bez ochrany soudržného národa, bráno výkonnou mocí jako podezřelé a předem odsuzováno právními autoritami – přišlo o veškerý svůj sociální „imunitní systém“. I přes to všechno stále zůstávají neporobeni, a tak se stali „nahými proletáři“ (*prolétaires nus*), zombiemi u moci tolik nenáviděnými.

Aby tento zatvrzelý odpor překonali, uchýlili se radikálně velmi důmyslně k učení svých věrných průvodců a učitelů ze staré gardy komunistických intelektuálů. Staří komunisté vytvořili pro komunisty tržní důkladný inkviziční katechismus náboženství humanity, tohoto nového opia lidstva, v němž úlohu mše svaté plní sport. Toto náboženství je založeno na takzvaných lidských právech, tj. právech zombií, jež jsou ale ve skutečnosti tíživými povinnostmi. I toto náboženství má svá dogmata a svou sekulární prodlouženou paži, již představují americká branná moc, její evropské pomocné sbory a různé mezinárodní i národní tribunály.

Jedním z nejdůležitějších nástrojů tohoto kultu je současná manipulace s evropskou kolektivní vinou a závislostí Evropanů na falešném soucitu. „Viktimologie“ se stala měřítkem legitimacy pro nové samozvané elity. S cílem rozdrtit veškeré podezřelé myšlení muselo toto dogma dosadit sebe samo do pozice jakéhosi trvalého trestního tribunálu. A tak se tato „viktimologie“ neustále utvrzuje: odsuzuje „zločiny“ minulosti nebo oněch exotických diktatur, přičemž si připisuje ty nejvyšší morální kvality. Proto je i přes své vady a zkorumpovanost tím relativně nejlepším systémem, etickým ideálem a nejlepším garantem spravedlnosti ze všech. Ovšemže i ty nejlépe nastavené systémy podléhají nástrahám nečekaných událostí, takže se „viktimologie“ čas od času obrací proti svým uživatelům.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Ideopolicisté nikdy nepřestávají pátrat po zárodcích zla; zla odlišnosti, individuace, lásky k životu, přirozenosti, minulosti, pěstování kritického myšlení a odmítnutí přinášení obětí na oltář univerzálního božstva. Zlo: liberální režim tak označuje sebemenší náznak neochoty nechat se obelhávat systémem nebo – řečeno slovy Flory Montcorbierové – vznést námitky proti jakémukoli „odkazu na liberální vyznání víry, moralistický humanismus či falešné environmentalistické přerozdělování bohatství za účelem zamaskování nevyhnutelné a zásadní liberální destrukce člověka, přírody i společenského života.“

Poznámka: Francouzský termín *victimologie* je přeložen jako viktimologie, i když přesnější by snad mohlo být viktimokracie, když by slovo viktimologie označovalo ideologii viktimokracie čili vlády zástupců (samozvaných, tj. nikým nezvolených) obětí (podobně samozvaných).

Úryvek z knihy *Histoire et tradition des Européens: 30 000 ans d'identité* Dominique Venner on Nihilism and “The Religion of Humanity” vyšel na stránkách Orthosphere 23. července 2016.